

IN MEMORIAM.
Prof. Dr. Willoughby Dayton Miller.
1853—1907.

Tijdens de laatste bijeenkomst der Fédération Dentaire Internationale te Amsterdam deelde John E. Grevers mij met een bedrukt gelaat mede: „Miller is dood!”

Hoeveel wordt in deze weinige woorden niet gezegd. Voor goed hebben wij afscheid moeten nemen van den man, die voor betrekkelijk korten tijd nog in ons midden verwijlde en ons zoo leerrijk en onderhoudend bezig hield met zijne voordracht Erosion der Zähne. Het was bij die gelegenheid voor 't eerst en helaas ook voor 't laatst, dat ik de eer had met Prof. Miller in gezelschap te zijn, maar lang nog zal bij mij en bij allen die toen nader met hem in kennis kwamen, de herinnering levendig blijven aan dezen bescheiden aangenamen man, die, hoewel tot de grootsten behoorende, welwillend en belangstellend het oor leende waar wij jongeren iets hadden mede te deelen. Zeer heeft mij bij die gelegenheid en ook later bij het op de vergadering volgende intieme diner, waaraan ik deelnam, getroffen, hoezeer hij onze pogingen, de Nederlandsche tandheekunde omhoog te werken, waardeerde in een onderhoudende belangrijke speech, waar hij er zich tot enkele conventioneele woorden had kunnen bepalen.

Ik wil hier geen uitgebreide necrologie leveren. Wat Miller gedaan heeft voor de verheffing van het wetenschap-

pelijk peil der tandheekunde, is te algemeen bekend, dan dat ik het hier nog zou behoeven te herhalen, eene droge opsomming der titels van zijne werken heeft m. i. geen betoog. Elke tandarts die het goed meent met zijn beroep, heeft van het meerendeel kennis genomen en ook voor volgende geslachten zullen zijne werken hunne waarde zeker behouden.

Wij moeten het slechts betreuren dat deze ijverige navorscher, deze geziene geleerde, deze hooggeachte collega en vriend op zoo betrekkelijk jeugdigen leeftijd — Miller was eerst 54 jaar — uit ons midden is weggerukt. Zijne nagedachtenis zal steeds bij ons blijven voortleven.

Dr. M. J. F. SCHUTTE.

HAARLEM, Aug. 1907.